Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deseti razširjeni senat)

z dne 22. januarja 2025 *

„Ekonomska in monetarna unija – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Enotni sklad za reševanje (ESR) – Sklep EOR o izračunu predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2019 – Člena 12 in 14 Delegirane uredbe (EU) 2015/63 – Pojem ‚sprememba statusa‘ – Institucionalna shema za zaščito vlog – Ugovor nezakonitosti“

V zadevi T-498/19,

Banco Cooperativo Español, SA s sedežem v Madridu (Španija), ki jo zastopata D. Sarmiento Ramírez-Escudero in J. Beltrán de Lubiano Sáez de Urabain, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Enotnemu odboru za reševanje (EOR), ki ga zastopata M. Rius Riu in C. De Falco, agenta, skupaj z B. Meyringom, F. B. Fernándezom de Trocónizom Roblesom, T. Klupschem in S. Ianc, odvetniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopajo A. Steiblytė, P. Němečková in D. Triantafyllou, agenti,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat),

v sestavi A. Kornezov, predsednik, E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (poročevalec), sodniki, in L. Spangsberg Grønfeldt, sodnica,

sodna tajnica: S. Jund, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 9. julija 2024,

* Jezik postopka: španščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Tožeča stranka, Banco Cooperativo Español, SA, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga, naj se v zvezi z njo razglasi ničnost sklepa Enotnega odbora za reševanje (EOR) SRB/ES/2022/47 z dne 8. avgusta 2022 o odpravi sklepa EOR SRB/ES/SRF/2019/10 z dne 16. aprila 2019 o predhodnih prispevkih v Enotni sklad za reševanje (ESR) za leto 2019 v delu, v katerem se nanaša na institucije, navedene v njegovi Prilogi I, in o izračunu predhodnih prispevkov teh institucij v ESR za leto 2019 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

Dejansko stanje in dejstva po vložitvi tožbe

2 Tožeča stranka je kreditna institucija s sedežem v Španiji. Je članica institucionalne sheme za zaščito vlog (v nadaljevanju: IJS) Banco Cooperativo SPI, za katero je Banco de España (španska centralna banka, Španija) marca 2018 izdala dovoljenje v skladu s členom 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1).

3 EOR je s Sklepom SRB/ES/SRF/2019/10 z dne 16. aprila 2019 o izračunu predhodnih prispevkov v ESR za leto 2019 (v nadaljevanju: prvotni sklep) v skladu s členom 70(2) Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1) določil predhodne prispevke v ESR (v nadaljevanju: predhodni prispevki) za leto 2019 (v nadaljevanju: prispevno obdobje 2019) za institucije iz določb člena 2 v povezavi s členom 67(4) te uredbe (v nadaljevanju: institucije), med katerimi je tožeča stranka.

4 Z odločbo o plačilu z dne 29. aprila 2019 je Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, sklad za urejeno prestrukturiranje bank, Španija) kot nacionalni organ za reševanje v smislu člena 3(1), točka 3, Uredbe št. 806/2014 tožeči stranki odredil plačilo zneska predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019, kot ga je določil EOR.

5 EOR je 8. avgusta 2022 sprejel izpodbijani sklep, s katerim je odpravil in nadomestil prvotni sklep. V skladu s točkami od 15 do 18 obrazložitve izpodbijanega sklepa je bil njegov namen odpraviti neobrazložitev prvotnega sklepa, ki jo je EOR ugotovil po sodbi z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601), ter sklepih z dne 3. marca 2022, EOR/Portigon in Komisija (C-664/20 P, neobjavljen, EU:C:2022:161), in z dne 3. marca 2022, EOR/Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, neobjavljen, EU:C:2022:162).

6 Tožeča stranka je 19. septembra 2022 prejela obvestilo o izpodbijanem sklepu.

7 Tožeča stranka in EOR se ne strinjata glede elementov, ki jih je treba upoštevati pri izračunu predhodnega prispevka tožeče stranke za prispevno obdobje 2019. Natančneje, tožeča stranka meni, da bi moral EOR upoštevati, da ja bila v letu 2018 vključena v IJS, česar pa ni storil.

Izpodbijani sklep

8 Izpodbijani sklep sestavljajo glavni del in – kar zadeva tožečo stranko – štiri priloge.

9 V glavnem delu izpodbijanega sklepa je opisan postopek za določitev predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2019, ki se uporablja za vse institucije.

10 Natančneje, v oddelku 6 izpodbijanega sklepa je EOR določil letno ciljno raven, navedeno v členu 4 Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/81 z dne 19. decembra 2014 o določitvi enotnih pogojev za uporabo Uredbe št. 806/2014 glede predhodnih prispevkov v ESR (UL 2015, L 15, str. 1) za prispevno obdobje 2019 (v nadaljevanju: letna ciljna raven).

11 Poleg tega je EOR pojasnil, da je letno ciljno raven določil na osmino 1,15 % zneska kritih vlog vseh institucij v letu 2018, kot je bil pridobljen iz podatkov, ki so jih zagotovili sistemi jamstva za vloge v skladu s členom 16 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (UL 2015, L 11, str. 44).

12 V oddelku 7 izpodbijanega sklepa je EOR opisal metodologijo, ki jo je treba uporabiti za izračun predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2019.

13 EOR je v oddelku 7 izpodbijanega sklepa pojasnil tudi, da morajo institucije, razen tistih, ki plačujejo pavšalni prispevek glede na svoje posebne značilnosti, plačati predhodni prispevek, prilagojen njihovemu profilu tveganja, ki ga je določil na podlagi naslednjih glavnih faz.

14 V prvi fazi je EOR v skladu s členom 70(2), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 806/2014 izračunal osnovni letni prispevek vsake institucije, ki je sorazmeren z zneskom obveznosti zadevne institucije brez kapitala in kritih vlog (v nadaljevanju: neto obveznosti) glede na neto obveznost vseh institucij z dovoljenjem na ozemljih vseh držav članic, ki sodelujejo v Enotnem mehanizmu za reševanje (EMR). V skladu s členom 5(1) Delegirane uredbe 2015/63 je EOR od neto obveznosti institucije, ki se upoštevajo pri določitvi tega prispevka, odštel določene vrste obveznosti.

15 V drugi fazi izračuna predhodnega prispevka je EOR v skladu s členom 70(2), drugi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 806/2014 izvedel prilagoditev osnovnega letnega prispevka glede na profil tveganja zadevne institucije.

16 Nazadnje, EOR je predhodni prispevek vsake institucije izračunal tako, da je letno ciljno raven razdelil med vse institucije na podlagi količnika, ki temelji na osnovnem letnem prispevku, prilagojenem glede na profil tveganja.

Predlogi strank

17 Tožeča stranka v zadnji različici vlog Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, ki se nanaša nanjo;

– EOR naloži plačilo stroškov.

18 EOR Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

19 Evropska komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

20 Tožeča stranka v začetni vlogi navaja dva tožbena razloga, od katerih se prvi nanaša na kršitev členov 12 in 14 Delegirane uredbe 2015/63, ker EOR pri izračunu predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 ni upošteval, da je bila vključena v IJS, drugi pa, podredno, na ugovor nezakonitosti členov 12 in 14 Delegirane uredbe 2015/63 zaradi kršitve člena 103(2) in (7) Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190).

21 Tožeča stranka v vlogi za prilagoditev tožbe, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 20. septembra 2022 na podlagi člena 86 Poslovnika Splošnega sodišča, navaja, da vztraja pri vseh trditvah, ki jih je navedla v začetni vlogi, pri čemer pojasnjuje, da je treba po odpravi in nadomestitvi prvotnega sklepa z izpodbijanim sklepom njene predloge razumeti tako, da se nanašajo na izpodbijani sklep.

22 Najprej je treba preučiti drugi tožbeni razlog, s katerimi se tožeča stranka sklicuje na nezakonitost členov 12 in 14 Delegirane uredbe 2015/63, nato pa prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na zakonitost izpodbijanega sklepa.

Drugi tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti, podan zoper člena 12 in 14 Delegirane uredbe 2015/63

Dopustnost

23 EOR trdi, da je drugi tožbeni razlog nedopusten zaradi nenatančnosti, saj tožeča stranka ni pojasnila, za katere določbe členov 12 in 14 Delegirane uredbe 2015/63 bi bilo treba ugotoviti, da se ne uporabljajo, ker kršijo člen 103(2) in (7) Direktive 2014/59. Poleg tega naj zakonitost člena 12 te delegirane uredbe v obravnavani zadevi ne bi bila upoštevna, ker naj se ta določba ne bi uporabljala.

24 Tožeča stranka meni, da je drugi tožbeni razlog dopusten.

25 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da je za dopustnost tožbe potrebno, da so bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih ta temelji, vsaj na kratko, vendar koherentno in razumljivo razvidni iz besedila same tožbe, in sicer zato, da bi se zagotovila pravna varnost in učinkovito izvajanje sodne oblasti. Prav tako je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso vsak tožbeni razlog, ki v začetni vlogi ni dovolj razdelan, šteti za nedopusten (glej sodbo z dne 7. julija 2021, Bateni/Svet, T-455/17, EU:T:2021:411, točka 135 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 30. junija 2021, Italija/Komisija, T-265/19, neobjavljena, EU:T:2021:392, točka 33 in navedena sodna praksa).

26 V zvezi z nejasnostjo drugega tožbenega razloga, ki jo zatrjuje EOR, je treba navesti, da tožeča stranka v tožbi pojasnjuje, da ugovor nezakonitosti členov 12 in 14 Delegirane uredbe 2015/63 uveljavlja le, če bi Splošno sodišče v okviru preučitve prvega tožbenega razloga ta člena razlagalo tako, da ne omogočata, da bi se pri izračunu njenega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 upoštevalo, da je bila v letu 2018 vključena v IJS.

27 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom na eni strani trdi, da je treba člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da omogoča, da se pri izračunu njenega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 upošteva, da je bila v letu 2018 vključena v IJS. Na drugi strani trdi, da referenčni datum za predložitev informacij za izračun predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2019, za katerega naj bi bilo s členom 14(1) te delegirane uredbe določeno, da je 31. december 2017, EOR ne bi preprečeval, da za to obdobje upošteva njeno vključenost v IJS, do katere je prišlo leta 2018.

28 Zato iz celovitega branja tožbe izhaja, da je tožeča stranka podala ugovor nezakonitosti zoper člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63. Poleg tega je tudi tožeča stranka na obravnavi potrdila, da je z drugim tožbenim razlogom zatrjevala nezakonitost teh določb.

29 V zvezi z drugo trditvijo EOR, da naj zakonitost člena 12 Delegirane uredbe 2015/63 v obravnavani zadevi ne bi bila upoštevna, je treba opozoriti, da je ugovor nezakonitosti, ki je bil ob glavnem ugovoru, s katerim se izpodbija zakonitost nekega drugega akta, dodatno naveden v skladu s členom 277 PDEU, dopusten le, če obstaja povezava med tem aktom in pravnim pravilom, na katerega domnevno nezakonitost se sklicuje (sodbi z dne 30. aprila 2019, Wattiau/Parlament, T-737/17, EU:T:2019:273, točka 56, in z dne 16. junija 2021, Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji/Komisija, T-126/19, EU:T:2021:360, točka 33).

30 Vendar je treba člen 277 PDEU razlagati dovolj široko, da se zagotovi učinkovit nadzor nad zakonitostjo splošnih aktov institucij v korist oseb, ki nimajo pravice vložiti direktne tožbe zoper take akte. Zato je treba področje uporabe člena 277 PDEU razširiti na akte institucij, ki so bili upoštevni za sprejetje sklepa, ki je predmet ničnostne tožbe, tako da ta sklep v bistvu temelji na teh aktih, čeprav formalno niso bili pravna podlaga zanj. Poleg tega se pri preučitvi ugovora nezakonitosti pravila ene in iste ureditve ne smejo umetno ločiti (glej sodbo z dne 16. junija 2021, Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji/Komisija, T-126/19, EU:T:2021:360, točka 34 in navedena sodna praksa).

31 V obravnavani zadevi tožeča stranka trdi, da bi moral EOR pri izračunu njenega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 upoštevati, da je bila v letu 2018 vključena v IJS na podlagi člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, kar je EOR zavrnil na podlagi iste določbe, saj jo je razlagal drugače.

32 Tožeča stranka z ugovorom nezakonitosti trdi, da bi bil člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, če bi bila razlaga tega člena, ki jo je EOR uporabil v izpodbijanem sklepu, pravilna, nezakonit, ker bi bil z njim kršen člen 103(2) in (7) Direktive 2014/59, saj je s temi določbami Komisiji naloženo, da pri sprejetju te delegirane uredbe zagotovi, da so osnovni letni prispevki ustrezno prilagojeni profilu tveganja institucij in da se pri tej prilagoditvi upošteva vključenost institucije v IJS.

33 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da obstaja povezava med izpodbijanim sklepom in členom 12(2) Delegirane uredbe 2015/63.

34 To velja še toliko bolj, ker bi se s trditvijo EOR, navedeno v točki 29 zgoraj, če bi se upoštevala, umetno ločila pravila ureditve izračuna predhodnih prispevkov, ki je bila uvedena z Delegirano uredbo 2015/63, in bi bil členu 277 PDEU odvzet polni učinek.

35 Zato je treba ugovora nedopustnosti, ki ju je EOR navedel zoper drugi tožbeni razlog, zavrniti.

Utemeljenost

36 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da sta člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63, če je treba ti določbi razlagati tako, da pri izračunu njenega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 ni mogoče upoštevati, da je bila v letu 2018 vključena v IJS, v nasprotju s členom 103(2) in (7) Direktive 2014/59.

37 Ker je tožeča stranka ta ugovor nezakonitosti uveljavljala le v primeru, navedenem v točki 36 zgoraj, je treba najprej preučiti, ali člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 EOR omogočata, da pri izračunu predhodnega prispevka institucije za prispevno obdobje 2019 upošteva, da je bila v letu 2018 vključena v IJS. Če ni tako, je treba nato presoditi, ali sta ti določbi v skladu s členom 103(2) in (7) Direktive 2014/59.

– *Področje uporabe člena 12(2) in člena 14(1) Delegirane uredbe 2015/63*

38 Člen 12(2) Delegirane uredbe št. 2015/63 določa, da „[s]prememba statusa institucije, vključno z majhno institucijo, v prispevnem obdobju ne vpliva na letni prispevek, ki ga je treba plačati v zadevnem letu“.

39 V skladu s členom 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 „[i]nstitucije organu za reševanje predložijo najnovejše potrjene letne računovodske izkaze, ki so bili na voljo najpozneje 31. decembra v letu pred prispevnim obdobjem, skupaj z mnenjem, ki ga predloži zakoniti revizor ali revizijsko podjetje“.

40 Tožeča stranka trdi, da je treba člen 12(2) Izvedbene uredbe 2015/63 razlagati tako, da vključenost v IJS pomeni spremembo statusa v smislu te določbe in da je treba tako spremembo upoštevati v prispevnem obdobju, ki sledi obdobju, v katerem je prišlo do te spremembe, to je v obdobju, v katerem se je navedena institucija vključila v IJS. Ker je tožeča stranka postala vključena v IJS leta 2018, naj bi moral EOR tako to okoliščino upoštevati pri izračunu njenega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019.

41 Poleg tega naj člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 – v nasprotju s tem, kar trdi EOR – temu odboru ne bi preprečeval, da pri izračunu njenega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 upošteva vključenost institucije v IJS, do katere je prišlo leta 2018, tudi če ta vključenost na

dan 31. decembra 2017 ni bila veljavna. Te določbe naj nikakor ne bi bilo mogoče uporabiti za neupoštevanje zahteve iz člena 103(2) in (7) Direktive 2014/59, v skladu s katero se morajo predhodni prispevki prilagoditi profilu tveganja institucij, zlasti v zvezi z njihovo vključenostjo v IJS.

42 EOR in Komisija to argumentacijo prerekata.

43 Člen 4(1) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da EOR izračuna predhodni prispevek vsake institucije na podlagi informacij, ki jih ta zagotovi v skladu s členom 14 te delegirane uredbe.

44 Najprej, člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da morajo institucije EOR predložiti najnovejše potrjene letne računovodske izkaze, ki so bili na voljo najpozneje 31. decembra v letu pred prispevnim obdobjem (v nadaljevanju: leto N-1). Tem računovodskim izkazom mora biti priloženo mnenje, ki ga predloži zakoniti revizor ali revizijsko podjetje.

45 Ugotoviti je treba, da se ob upoštevanju trajanja dokončanja takih računovodskih izkazov informacije, na podlagi katerih EOR izračuna predhodni prispevek vsake institucije, praviloma nanašajo na predzadnje leto pred prispevnim obdobjem ali, v izjemnih okoliščinah, na obračunsko leto, ki se je začelo v tem predzadnjem letu in končalo v letu N-1 (v nadaljevanju za ti obdobji: referenčno leto N-2).

46 Dalje, iz člena 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 izhaja, da morajo institucije EOR zagotoviti vsaj informacije iz Priloge II k tej delegirani uredbi, med katerimi so obveznosti, ki jih ustvari institucija, ki je članica IJS, in ki so na podlagi člena 5(1)(b) navedene delegirane uredbe izključene iz izračuna predhodnih prispevkov.

47 Nazadnje, člen 14(3) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da se informacije iz njene Priloge II, vključene v zahteve glede nadzornega poročanja, predložijo EOR, kakor jih sporoči zadevna institucija v zadnjem relevantnem nadzornem poročilu pristojnemu organu, ki se nanaša na referenčno leto letnega računovodskega izkaza iz člena 14(1) te delegirane uredbe.

48 Tako je iz člena 4(1) v povezavi s členom 14, od (1) do (3), Delegirane uredbe 2015/63 razvidno, da mora EOR predhodne prispevke izračunati na podlagi informacij v zvezi z najnovejšimi potrjenimi in certificiranimi letnimi računovodskimi izkazi (v nadaljevanju: računovodski izkazi), ki so na voljo 31. decembra leta N-1 (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 42), pri čemer so te informacije torej povezane z računovodskimi izkazi, ki se nanašajo na referenčno leto N-2.

49 V tem okviru je treba pojasniti, da je za izračun predhodnega prispevka institucije informacija o njeni vključenosti v IJS tesno povezana z drugimi informacijami iz njenih računovodskih izkazov. Kadar EOR na primer uporabi kazalnik tveganja IJS, kot je določen v členu 6(5)(b) Delegirane uredbe 2015/63, mora namreč v skladu s členom 7(4), drugi pododstavek, te delegirane uredbe med drugim upoštevati relativno utež kazalnika tveganja „trgovalne dejavnosti in zunajbilančne izpostavljenosti, izvedeni finančni instrumenti, zapletenost in rešljivost“ iz člena 6(5)(a) navedene delegirane uredbe. Kot pa je EOR trdil, ne da bi tožeča stranka to prerekala, so informacije v zvezi z zadnjenavedenim kazalnikom tveganja praviloma navedene v računovodskih izkazih zadevne institucije.

50 Kadar je taka institucija vključena v IJS v letu N-1, do te vključitve tako pride po zaključku računovodskih izkazov za referenčno leto N-2, ki so odločilni za izračun predhodnega prispevka te institucije, kot je razvidno iz točke 45 zgoraj. V teh okoliščinah navedene vključenosti v IJS ni mogoče šteti za informacijo, ki se nanaša na te računovodske izkaze. V takem primeru EOR ni naloženo, da to vključenost upošteva pri izračunu predhodnega prispevka navedene institucije za zadevno prispevno obdobje.

51 Trditve tožeče stranke te ugotovitve ne omajajo.

52 Prvič, tožeča stranka trdi, da mora EOR upoštevati vključenost institucije v IJS v letu N-1 na podlagi člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, saj taka udeležba pomeni spremembo statusa v smislu te določbe.

53 Ne da bi bilo treba preučiti, ali vključenost institucije v IJS pomeni „spremembo statusa“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, zadostuje navesti, da ta določba EOR nikakor ne nalaga, da tako spremembo, do katere je prišlo v letu N-1, upošteva pri izračunu predhodnega prispevka za zadevno prispevno obdobje.

54 Člen 12(2) delegirane uredbe 2015/63 namreč zgolj določa, da sprememba statusa institucije v prispevnem obdobju „ne vpliva na [predhodni] prispevek, ki ga je treba plačati v zadevnem letu“. V tej določbi je tako natančneje določeno, da se sprememba statusa ne sme upoštevati pri izračunu predhodnega prispevka, ki ga je treba plačati za tisto leto, v katerem je prišlo do navedene spremembe, in sicer ne da bi se zahtevalo, da je treba navedeno spremembo nujno upoštevati pri izračunu predhodnega prispevka, ki ga je treba plačati za naslednje leto.

55 V zvezi s tem tožeča stranka, najprej, ne more trditi, da uporaba izraza „v zadevnem letu“ pomeni različno obravnavanje leta, v katerem je prišlo do spremembe statusa, in naslednjega leta.

56 Zgolj to, da člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 natančneje določa, da sprememba statusa v prispevnem obdobju ne vpliva na predhodni prispevek, ki ga je treba plačati za to obdobje, namreč ne pomeni, da jo je treba, *a contrario*, upoštevati za naslednje obdobje.

57 Dalje – in ob predpostavki, da vključenost institucije v IJS pomeni „spremembo statusa“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 – iz člena 4(1) v povezavi s členom 14, od (1) do (3), te delegirane uredbe, kot je bilo to navedeno v točkah od 48 do 50 zgoraj, izhaja, da je treba tako vključenost upoštevati, če izhaja iz informacij v zvezi z računovodskimi izkazi, ki se nanašajo na referenčno leto N-2.

58 Iz ničesar v besedilu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 pa ni mogoče sklepati, da ta določba uvaja odstopanje od tega pravila.

59 Natančneje, kot navaja tožeča stranka, je člen 14 Delegirane uredbe 2015/63 sicer del oddelka 3 te uredbe, naslovljenega „Upravni vidiki in kazni“, vendar iz tega ne more izhajati, da bi moralo biti njegovo področje uporabe omejeno na povsem upravne vidike sistema predhodnih prispevkov. Prav nasprotno, ker člen 4(1) navedene uredbe izrecno določa, da mora EOR predhodne prispevke izračunati na podlagi informacij, ki jih zagotovijo institucije „v skladu s členom 14 [Delegirane uredbe 2015/63]“, je ta določba upoštevna za izračun takih prispevkov.

60 Nazadnje, ni mogoče sprejeti trditve tožeče stranke, da bi člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, če ne omogoča upoštevanja spremembe statusa v prispevnem obdobju, ki sledi obdobju, v katerem je prišlo do te spremembe, postal nepotreben.

61 V zvezi s tem je iz sodne prakse razvidno, da je namen člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 med drugim preprečiti vsakršno negotovost glede obsega člena 12(1) te delegirane uredbe v delu, v katerem ta določa odstopanje od načela, v skladu s katerim se predhodni prispevki izračunajo na podlagi informacij, ki so na voljo 31. decembra v letu N-1 (sodba z dne 29. septembra 2022, ABLV Bank/EOR, C-202/21 P, EU:C:2022:734, točka 61).

62 Tako člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 ohranja svoj namen, ker z izrecnim besedilom pojasnjuje posledico, ki jo je že mogoče implicitno izpeljati iz člena 14(1) te delegirane uredbe, in sicer, da „sprememba statusa“ institucije ne more vplivati na predhodni prispevek, ki ga je treba plačati za zadevno leto.

63 Iz navedenega izhaja, da člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 EOR ne nalaga, da pri izračunu predhodnega prispevka upošteva vključenost institucije v IJS, do katere je prišlo v letu N-1.

64 Drugič, tožeča stranka ne more trditi, da taka obveznost izhaja iz člena 14(5) Delegirane uredbe 2015/63, ki določa, da se, „[č]e se informacije ali podatki, predloženi organom za reševanje, posodabljajo ali popravljajo, […] takšne dopolnitve ali popravki predložijo organom za reševanje brez nepotrebnega odlašanja“.

65 V zvezi s tem je treba pojasniti, da se posodobitve iz člena 14(5) Delegirane uredbe 2015/63 nanašajo na informacije ali podatke, ki jih je zadevna institucija predložila na podlagi člena 14(1) te delegirane uredbe, pri čemer so torej te informacije oziroma ti podatki povezani z referenčnim letom N-2. Tako iz ničesar v členu 14(5) navedene delegirane uredbe ni razvidno, da bi bil namen te določbe instituciji dovoliti, da EOR predloži informacije, ki se nanašajo na drugo obdobje od obdobja, na katero se nanašajo računovodski izkazi iz člena 14(1) te delegirane uredbe, ki je referenčno leto N-2.

66 Tretjič, tožeča stranka se ne more opreti na člen 17(3) Delegirane uredbe 2015/63, da bi trdila, da mora EOR upoštevati informacije, ki so povezane z letom N-1.

67 Člen 17(3) Uredbe 2015/63 določa, da „[č]e se informacije, ki so jih institucije predložile organu za reševanje, preoblikujejo ali revidirajo, organ za reševanje prilagodi [predhodni] prispevek v skladu s posodobljenimi informacijami na podlagi izračuna [predhodnega] prispevka navedene institucije za naslednje prispevno obdobje“.

68 Iz tega izhaja, kot trdi EOR, da člen 17(3) Delegirane uredbe 2015/63 zgolj opredeljuje, od kdaj učinkujejo preoblikovanja oziroma revizije, na katere se nanaša ta določba, to je za naslednje prispevno obdobje. Namen navedene določbe pa ni spremeniti referenčni datum informacij, ki so upoštevne za izračun predhodnih prispevkov, kot je določen v členu 14(1) te delegirane uredbe.

69 Četrtič, tožeča stranka trdi, da je treba izračun predhodnih prispevkov opraviti na podlagi „fotografije“ institucij na dan 1. januarja vsakega poslovnega leta, pri čemer se opira na sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Camposa Sánchez-Bordone v zadevi State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:539, točka 71). Po njenem mnenju bi bilo treba njeno vključenost v zadevni IJS zato upoštevati pri izračunu njenega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019.

70 V zvezi s tem je treba na eni strani navesti, da se – čeprav se člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 sklicuje na en sam datum, ki je 31. december leta N-1 – ta sklic nanaša na razpoložljivost računovodskih izkazov, ki se uporabljajo za izračun predhodnih prispevkov. Vendar se poleg tega zahteva, da so računovodski izkazi, ki so na voljo na ta datum, ustrezno potrjeni in certificirani, kar pomeni, kot je bilo navedeno v točki 45 zgoraj, da se ti računovodski izkazi nanašajo na referenčno leto N-2.

71 Na drugi strani iz člena 14(4) Delegirane uredbe 2015/63 sicer izhaja, kot trdi tožeča stranka, da lahko zadevna institucija informacije, ki so podlaga za izračun predhodnih prispevkov za prispevno obdobje, predloži do 31. januarja v letu prispevnega obdobja. Vendar to prav tako ne vpliva na ugotovitev, ki izhaja iz točk od 42 do 50 zgoraj, da morajo biti te informacije povezane z računovodskimi izkazi, ki so na voljo na dan 31. decembra leta N-1, in da se tako nanašajo na referenčno leto N-2.

72 Petič, enaka ugotovitev velja glede trditve tožeče stranke, da vključenost institucije v IJS ni računovodski podatek, ki bi se lahko nenehno spreminjal. Morebitna spremenljivost ali statičnost informacij iz člena 14(4) Delegirane uredbe 2015/63 namreč ni upoštevna glede na jasno besedilo člena 14(1) te delegirane uredbe, iz katerega izhaja, da morajo biti informacije za izračun predhodnih prispevkov povezane z računovodskimi izkazi, ki so na voljo na dan 31. decembra leta N-1, in da se tako nanašajo, kot je to navedeno v točki 45 zgoraj, na referenčno leto N-2.

73 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 EOR ne zavezuje, da pri izračunu predhodnega prispevka upošteva vključenost institucije v IJS v prispevnem obdobju, ki sledi obdobju, v katerem je prišlo do te vključenosti, in ji tega tudi ne omogoča.

74 Ta ugotovitev je potrjena s ciljem, ki se uresničuje s sistemom predhodnih prispevkov, kot je bil uveden z Direktivo 2014/59 in Uredbo št. 806/2014 ter kot je natančneje določen z Delegirano uredbo 2015/63.

75 Kot je bilo namreč navedeno v točki 48 zgoraj, mora EOR predhodne prispevke izračunati na podlagi informacij v zvezi z računovodskimi izkazi, ki so na voljo na dan 31. decembra leta N-1, ti pa se nanašajo na referenčno leto N-2.

76 Če bi moral EOR upoštevati vse vključenosti zadevnih institucij v IJS v letu N-1, bi lahko bilo poseženo v zanesljivost izračuna predhodnih prispevkov, ki se opravi v naslednjem letu, saj bi moral EOR navedeni izračun med drugim opraviti na podlagi drugih informacij od tistih, ki so povezane z navedenimi ustrezno potrjenimi računovodskimi izkazi. Nezanesljivost navedenega izračuna bi tako lahko ovirala uresničitev cilja, ki se dosega s sistemom predhodnih prispevkov, in sicer, da se najpozneje do 31. decembra 2023 doseže vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh držav članic, ki sodelujejo v EMR (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, točki 41 in 43).

77 Nazadnje, upoštevanje vključenosti v IJS, do katere je prišlo v letu N-1, bi vplivalo na doslednost izračuna predhodnih prispevkov in na primerljivost informacij, uporabljenih za ta izračun. Medtem ko EOR pri takem izračunu v skladu s členoma 4 in 14 Delegirane uredbe 2015/63 upošteva informacije, ki se nanašajo na referenčno leto N-2 (glej točko 48 zgoraj), bi moral upoštevati informacijo v zvezi z drugim obdobjem, to je v zvezi z letom N-1, glede vključenosti institucije v IJS, do katere je prišlo v letu N-1.

78 Glede na navedeno je treba člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da EOR ne omogočata, da pri izračunu predhodnega prispevka institucije za prispevno obdobje 2019 upošteva vključenost te institucije v IJS, do katere je prišlo leta 2018.

– Zakonitost člena 12(2) in člena 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 glede na člen 103(2) in (7) Direktive 2014/59

79 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da sta člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63, če ju je treba razlagati tako, da ne omogočata, da bi se pri izračunu predhodnega prispevka institucije za prispevno obdobje 2019 upoštevala vključenost te institucije v IJS, do katere pride v letu 2018, v nasprotju s členom 103(2) in (7) Direktive 2014/59.

80 Drugi tožbeni razlog je razdeljen na dva dela, od katerih se prvi nanaša na kršitev zahteve iz člena 103(2) in (7) Direktive 2014/59, da morajo biti predhodni prispevki prilagojeni profilu tveganja vsake institucije, drugi pa na kršitev pogoja iz člena 103(7)(h) Direktive 2014/59, da je treba pri določitvi predhodnih prispevkov upoštevati dejstvo, da je institucija vključena v IJS.

81 EOR in Komisija to argumentacijo prerekata.

82 Ker sta oba dela tožbenega razloga tesno povezana, ju je treba preučiti skupaj.

83 V zvezi s tem je treba opozoriti, da ima Komisija pri natančnejši določitvi pravil za prilagoditev predhodnih prispevkov profilu tveganja z Delegirano uredbo 2015/63 na podlagi prenosa pooblastila iz člena 103(7) Direktive 2014/59 široko diskrecijsko pravico, kadar mora opraviti kompleksne presoje in ocene (glej sodbo z dne 20. decembra 2023, Landesbank Baden-Württemberg/EOR, T-389/21, EU:T:2023:827, točke od 105 do 111).

84 To velja tudi za pooblastilo Komisije, da določi referenčne datume za upoštevanje informacij, ki so upoštevne za prilagoditev predhodnih prispevkov profilu tveganja, vključno z referenčnim datumom za upoštevanje vključenosti institucije v IJS.

85 Na eni strani je namreč ta določitev sestavni del metode za prilagoditev predhodnih prispevkov profilu tveganja, ki kot celota vključuje kompleksne presoje in ocene (glej sodbo z dne 20. decembra 2023, Landesbank Baden-Württemberg/EOR, T-389/21, EU:T:2023:827, točke od 105 do 111).

86 Na drugi strani je v členu 103(7)(h) Direktive 2014/59 navedeno le, da mora Komisija, kadar sprejme delegirane akte za opredelitev pojma prilagajanja predhodnih prispevkov profilu tveganja institucij, upoštevati dejstvo, da je institucija vključena v IJS, ne da bi bilo opredeljeno, kdaj je treba to dejstvo upoštevati.

87 V teh okoliščinah se mora v zvezi z referenčnimi datumi metodologije za prilagoditev predhodnih prispevkov na podlagi člena 103(7) Direktive 2014/59, med drugim v zvezi z referenčnim datumom za upoštevanje vključenosti institucije v IJS, nadzor sodišča Evropske unije omejiti na preučitev, ali pri izvajanju diskrecijske pravice, podeljene Komisiji, ni bila storjena očitna napaka, ali niso bila zlorabljena pooblastila oziroma ali Komisija ni očitno prekoračila meje te pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 20. decembra 2023, Landesbank Baden-Württemberg/EOR, T-389/21, EU:T:2023:827, točka 112).

88 Iz tega sledi, da mora tožeča stranka dokazati, da člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 vsebujeta očitno napako pri presoji, da so bila z njima zlorabljena pooblastila ali da se z njima očitno ne spoštuje meja pooblastila Komisije.

89 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da je Komisija v Delegirani uredbi 2015/63 vsekakor upoštevala vključenost institucij v IJS kot element, ki je upošteven v okviru prilagoditve predhodnih prispevkov profilu tveganja institucij.

90 Natančneje, v skladu s členom 5(1)(b) Delegirane uredbe 2015/63 so nekatere obveznosti, ki jih ustvari institucija, ki je članica IJS, izključene iz izračuna osnovnih letnih prispevkov. Poleg tega člen 6(5)(b) in člen 7(4)(b) te delegirane uredbe upoštevata vključenost institucije v IJS pri prilagoditvi osnovnega letnega prispevka profilu tveganja institucije.

91 Dalje, v skladu s členom 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 se sicer pri izračunu predhodnih prispevkov vključenost v IJS upošteva z zamikom, ki ustreza obdobju med referenčnim datumom računovodskih izkazov iz te določbe in datumom izračuna predhodnih prispevkov.

92 Vendar je ta pristop upravičen z nujnostjo določitve skupnega datuma za vse zadevne institucije, ki omogoča primerjavo podatkov in informacij, ki jih zagotovijo za izračun predhodnih prispevkov. Na eni strani je namreč iz preudarkov, navedenih v točki 75 zgoraj, razvidno, da je namen takega datuma zlasti EOR omogočiti, da zanesljivo izračuna predhodne prispevke na podlagi potrjenih računovodskih izkazov, in da se torej doseže cilj, naveden v tej točki.

93 Na drugi strani zamik, naveden v točki 91 zgoraj, ni očitno neustrezen, saj EOR v skladu s členom 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 upošteva informacije v zvezi z najnovejšimi potrjenimi in certificiranimi računovodskimi izkazi, tako da izračun predhodnih prispevkov temelji na informacijah, povezanih s prvim letom, za katero so ti na voljo v potrjeni in certificirani obliki (glej točko 45 zgoraj).

94 Nazadnje, navesti je treba, da tožeča stranka ni predložila drugih elementov, s katerimi bi želela dokazati, da člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 vsebujeta očitno napako pri presoji, da so bila z njima zlorabljena pooblastila ali da se z njima očitno ne spoštuje meja pooblastila Komisije, in sicer pri tem, ko določata, kdaj je treba upoštevati vključenost institucije v IJS.

95 V teh okoliščinah je treba drugi tožbeni razlog tožeče stranke zavrniti.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 12(2) in člena 14(1) Delegirane uredbe 2015/63

96 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je EOR s tem, da je zavrnil, da bi pri izračunu predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 upošteval njeno vključenost v zadevni IJS, do katere je prišlo leta 2018, kršil člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63.

97 EOR to argumentacijo prereka.

98 Ugotoviti je treba, da do vključitve tožeče stranke v zadevni IJS ni prišlo v referenčnem letu N-2, to je v letu 2017, saj je bila ta IJS ustanovljena šele leta 2018.

99 Kot pa je razvidno iz točk od 43 do 78 zgoraj, je treba člen 12(2) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da EOR ne omogočata, da bi pri izračunu predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 upošteval vključenost tožeče stranke v IJS, do katere je prišlo leta 2018.

100 Te ugotovitve ne omaje trditev tožeče stranke, da njeni računovodski izkazi, ki so bili na voljo 31. decembra 2017, vsebujejo nekatere informacije v zvezi z ustanovitvijo IJS, katere članica je, in da bi jih EOR zato moral upoštevati za prispevno obdobje 2019.

101 V skladu s členom 2(1), točka 8, Direktive 2014/59 lahko EOR namreč pri izračunu predhodnega prispevka upošteva le IJS, ki so pridobile dovoljenje v skladu s členom 113(7) Uredbe št. 575/2013.

102 Ugotoviti pa je treba, da je bila ustanovitev zadevnega IJS dokončana šele po tem, ko je banka Španije marca 2018 potrdila, da dogovor o ustanovitvi te IJS izpolnjuje zahteve iz člena 113(7) Uredbe št. 575/2013.

103 V teh okoliščinah EOR s tem, da pri izračunu predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2019 ni upošteval vključenosti tožeče stranke v zadevni IJS, do katere je prišlo leta 2018, ni napačno uporabil prava.

104 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen in posledično tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

105 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi EOR naloži, da nosi svoje stroške in stroške EOR.

106 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Banco Cooperativo Español, SA se naloži, da nosi svoje stroške in stroške Enotnega odbora za reševanje (EOR).**

3. **Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 22. januarja 2025.

Podpisi